

Οι Priest διδάσκουν για μια ακόμα φορά. Το αιθαλές συγκρότημα κατάφερε στο τελευταίο album του, "Redeemer of souls", να συνδυάσει τα πάντα. Έριξε στη χύτρα το γνώριμο metal στυλ της δεκαετίας του '80, τις 70s ρίζες του συγκροτήματος, αλλά και λιγη από την οργή του "Painkiller", οπότε προέκυψε η νέα τους κυκλοφορία. Ο καινούριος κιθαρίστας R. Faulkner τα καταφέρνει μια χαρά, γεγονός που ακούγεται από το πρώτο μέχρι το τελευταίο τραγούδι. Το γρέτζο της κιθάρας του ταιριάζει απόλυτα στο συγκρότημα, δίνοντάς του παράλληλα και μια νέα πνοή. Με λίγα λόγια, καταφέρνει να ανταπεξέλθει άξια στον υψηλότερο πήχη που εδώ και δεκαετίες έχει θέσει ο K.K. Downing, ιδρυτικό, αλλά παρελθοντικό πλέον, μέλος των Priest. Η θεματολογία του "Redeemer of souls" περιστρέφεται γύρω από τα κλασικά ενδιαφέροντα του συγκροτήματος. Τίτλοι, αλλά και στίχοι τραγουδιών, όπως το ομώνυμο, αλλά και τα "Dragonaut", "Metalizer" και "Halls of Valhalla", το δείχνουν περίτρανα. Ειδικά το τελευταίο από αυτά, με τη χαρακτηριστική κραυγή του Halford στην αρχή, είναι κορυφαίο. Αλλά γιατί να μην αναφερθούμε και στα υπόλοιπα τραγούδια; Το "Down in flames" με τη φοβερή μελωδία του, το "March of the damned" με το ροκάδικο στυλ του, αλλά και το αυτοκριτικό "Cold blooded", αποτελούν σπουδαίες στιγμές του album. Ένα από τα τραγούδια που μου έκανε μεγάλη εντύπωση είναι το "Crossfire", του οποίου το ξεκίνημα (και όχι μόνο) μου θυμίζει έντονα το "I" των Sabbath (θυμάστε, εκείνο το τραγούδι από το "Dehumanizer"...). Εντύπωση όμως προκαλεί και το "Beginning of the end", ένα αργό και ατμοσφαιρικό τραγούδι που κλείνει το album. Λέγοντας βέβαια *αργό και ατμοσφαιρικό*, σε καμία περίπτωση δεν υπονοείται "μπαλάντα". Γενικώς, κάθε κομμάτι του υπέροχου "Redeemer of souls" φανερώνει μια νέα έμπνευση, η οποία φαίνεται πως δε λείπει από το συγκρότημα ύστερα από το πέρασμα 40 δισκογραφικών ετών.

Κείμενο: Φαίδων Κυτριδης